კვირა. 19 თებერვალი 1928 წ. № 140 წელიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცოლი (ქმარს):—რას ერჩი ბავშს? რათ აღვიძებ? იძინოს კიდევ.

ქმარი:— როგორ თუ რათ ვაღვიძებ! მე უკვე სამსახურში მივდივარ; აქედანვე უნდა გადავაჩვიო ბიუროკრატობა... ხომ ხედავ თორმეტის ნახევარია!?

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რწყილი და ჭიანჭველა

ძველი იგავ-არაკი

არის ხშირი შემთხვევები, როცა რაციონალიზაციას ცუდად ატარებენ, რაც იწვევს აპარატის უფრო გართულებას.

(გაზეთებიდან)

რწყილი და ჭიანჭველა დაძმობილდენ. შეკრეს ოპოზიციონერებსავით უპრინციპო ბლოკი და როგორც ცნობილმა ტურისტებმა, გადასწყვიტეს მოევლოთ ქვეყანა... გაუდგენ გზას.

გზაში შეხვდა მდინარე, რწყილმა კურდღელივით ისკუპა და მეორე ნაპირზე მოადინა ფხეკა. ჭიანჭველამაც დაარტყა ფასონი, მაგრამ შიგ შუაგულ წყალში ჩაყურყუმალდა.

ძმათ-ნაფიცი რწყილი, ახტა-დახტა მივიდა ლორთან და სთხოვა:

ლორო, მომე ჯაგარი,
დავგრეხ თოკსა ბაწარსა,
ჩაუგდებ და ამოვიყვან
ჩემს ძმას პირის ზიარებასა.

ლორმა ცალი თვალით კაბინეტისაკენ მიუთითა და უთხრა:

— მდივანს მოელაპარაკეთ, მისგან მიიღებთ პასუხსაო.

მდივანმა უთხრა:

— წერილობითი განცხადება დასწერეთ, რეგისტრატურაში გაატარეთ, იქიდან მე გადმომცემენ და თქვენ ზავ კანცთან მიიღებთ პასუხსო.

სამსახური თავდებოდა, რომ რწყილი ზავკანციდან მიიღო დახომრილ და რეზოლიუციებით აფუოადებული განცხადება შემდეგი შინაარსით: „შენ რომ ჩემთვის რკო არ მოგიტანია“-ო.

რწყილმა იფიქრა:

ამდენი ორლობეები ტელემაკის თმაშიც არ შემხვედრია და ეხლა რა ხათას შავეზიო?!—მაგრამ რას იზამდა... ახტა-დახტა, მოვიდა მუხასთან და სთხოვა:

— მუხა მომე რკო,
რკოს მიუტან რეგისტრატორს და...

მუხამ უთხრა:

— შემოდგომამდე რკო არ გაიცემაო, მაგრამ თუ ვინმე ნაცნობი გყავს, ან და ერკოპის ორდერს მოიტან, განცხადებასთან ერთად... ვნახოთ... როგორ წავა, საქმე!

რწყილს მეტი რა გზა ჰქონდა... მაგრამ დიდი ხნის ლოდინით აჯამილეული ჭინჭველას ტალღები მიაგორებდა და...

და წაიღო თქვენი ჭირი
ჩვენმა ჭაინჭველამ...
დაგვიანდა, ვერ მიუსწრო
მეგობარის შველამ.

კოლიელა.

პორტფელი

მართალი უნდა გითხრათ, ჩემს ხელში ის არავის უნახავს, ამის მიზეზი ერთის მხრივ ჩემი თანამდებობა იყო და მეორე მხრივ კი რესურსების უქონლობა.

თანამდებობა, მაინცა და მაინც არაფერ როლს თამაშობს ახლანდელ დროში, — დაწყებული გამგიდან შიკრიკამდე ყველას აქვს პორტფელის ტარების უფლება.

აქვს, მაგრამ, როგორც მოგახსენეთ, უქონლობას მეტი ბრალი მიუძღვის.

იმდენი ამწი-გამსწიეს, იმდენი მახლაფორთეს, რომ ერთ მშვენიერ დღეს გამგის ადგილზედაც წამომასკუპეს. მართალია ხელფასის გადიდებას ადგილი არ ქონებია. მაგრამ მაინც თანამდებობაც რამეთ ღირს.

რამდენიმე „მაკარიჩის“ გადახდის შემდეგ, მეც შევუდექი ჩემს მოვალეობის შესრულებას.

მართალია გამგე ვიყავი, მაგრამ არც ხელქვეითები, არც პორტფელი და არც კაბინეტი საკუთარი არ მქონია. ოთი-ხუთი თანამშრომელი, რომლებიც ჩემს საგანგებო დარგში მუშაობდენ უფროსად, ათასჯერ მოვიწვიე მათი კრება; ათასჯერ აუხსენი:

— ამხანაგებო, მართალია თქვენთან აღზრდილი ვარ; მართალია მუშა ვიყავი; არაფერი მესმოდა, მაგრამ დაიჯერეთ, რომ ეხლა თქვენი გამგე ვარ. იქონიეთ მოთმინება, რიდი, ხათრი; მომექეცით ისე, ვითარცა გამგეს, გაიგონეთ ჩემი; როცა კაბინეტში ვზივარ და ვისმე მანდილოსანს ველაპარაკები, უზრდელათ ნუ შემოვარდებით; მაგიდაზე ნუ იცით შემოჯდომა; ხანდიხან კაბინეტიც გამომისუფთავეთ... და სხ... მაგრამ ჩემი ეს სიტყვები სიცილს იწვევდა მათში.

— ასწია ცხვირი ზევით! გიცნობთ რაც იყავი: საშ შაურს რომ სესხულობდი ჩემგან, ხომ არ დაგვიწყებია? მომაძახა ერთმა. ამაზე სხვებსაც სიცილი აუტყდა მე იდიოტივით გაშეშებული დავრჩი. რა ზომები არ ვიხმარე, რა არ მოვიგონე, მაგრამ ვერაფრით ვერ დავარწმუნე ისენი, რომ მე მათი უფროსი ვიყავი.

მართალია, რასაც დავსაქმებდი ასრულებდნენ, მაგრამ ბოლოს და ბოლოს მეც თავმოყვარეობა: მაქვს, მეც მინდოდა ვეცანი მათ როგორც გამგე და ყოფილიყვენ მორჩილი ჩემი. მაგრამ არაფერი ეშველა. შინაურებს რომ თავი დავანებო, ამ გარეულებმაც რომ ვერ შეითვისეს ჩემი ღირსების მნიშვნელობა! რომ იყვნენ დაჩვეული „ბიჭოს“ დაძახებაზე.

— თუ გინდა ხალხში პატივი დაიმსახურო, ასე უნდა მოიქცე — დამიწყო ერთ დღეს ჭკუის სწავლება ერთმა ამხანაგმა.—ხვალ დილით შენს კააბინეტზე მიაწერე: „ნებადაურთველად შემოსვლა აკრძალულია“

— კაცო, მიაწერო კი არა, თვითონ რომ ავეყუდო და ვიყვირო, მაინც შემოვარდებიან ჩემი თანამშრომლები; შენს წარწერას ვინ მიაქცევს ყურადღებას!?

— მოიცა კაცო—გაჯავრდა ის.—ჯერ სიტყვა დამასრულებიე. ამის შემდეგ გააკარი განცხადება:

„დღეს საღამოს 8 საათზე ვიწვევ საერთო კრებას, დღის წესრიგში დგას 50 პროც. შტატის შემოკლება“.

რომ წაიკითხავენ თანამშრომლები ამას, მაშინ ყველა შენს გულის მონადირებას შეეცდება და მოპყრობასაც შეიცვლიან.

—ხა-ხა-ხა! — გამეცინა მე, როცა დავრწმუნდი, რომ ასეთი ხერხით მართლაც მოვარჯულებდი თანამშრომლებს.

— ეს შინაურებს. რა მოუხერხო იმ გარეშე პირებს, რომლებიც იურიდიულად არ მცნობენ ჯერაც? შევეკითხე.

— სულელო! — გაღიმებით სთქვა მან—მაგაზედ ადვილი რაღაა. შეიძინე ერთი კარგი პორტფელი. გატენე ქაღალდებით, (შეგიძლია თონის პურიც ჩადვა შიგ). ასწიე თავი მაღლა. დაანებე თავი სალამის მიცემას.— თუ ვინმე მოგესალმოს, ნუ უპასუხებ, ან თავი გაუქნიე და... მაშინ ეს გარეშე საზოგადოების აზრიც გამოიცვლება შენზე.

მისი რეცეპტი მართლა დამიჯდა ჭკუაში. პირველად თანამშრომლებზე გავილაშქრე. ცდა დიდებულად ჩატა-

რეჟისორის ფიქრი

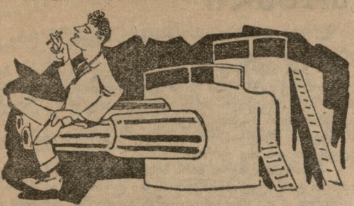

ალ. ახმეტელი: ამ ზარბაზნებიდან რომ აქაძდე მესროლა ყუმბარები უფრო ადრე გავარღვევდი თეატრსა და ხალხა შორის ამართულ კედელს!

რდა. სალაროს დაბიმბულ კრებაზე ყველამ სიფრთხილით შემოაღო კარები. მაგიდასთან ახლოს არავინ მოსულა. მე გადავეცი მათ „უმაღლეს ორგანოს დირექტივა“ შემოკლებაზე და ისიც ვთქვი, რომ მე ვეცდები არსებული შტატი შევინარჩუნო და ყოველ შემთხვევაში 25 პროც.-ზედ მეტი არ შევამცირო. ყველამ თითო თითო ამოიხვნეშა და გასვლის შემდეგ ცალ-ცალკე ყველა მომელაპარაკა თავის გაჭირვებაზე. მეორე დღიდან სიტყვები: „შენ“, „მოდი“, „წადი“ და თითქმის„ ამხანაგოც“ შეიცვალა ასე: „თქვენ“, „მობრძანდით“, „მიბრძანდით“ და „ბატონო“...

სალამოს „მაკარიჩი“ მზად იყო მალაქიეს დუქანში ჩემს დამრიგებელთან.

ეხლა საკითხი გარეშე პირების მორჯულებაზე მიდგა. ამისათვის კი საჭირო იყო პორტფელი და ისიც კარგი. ვერც ჯამაგირმა, ვერც ნისიამ, ვერც სესხმა და ვერც ურთიერთ დამხმარე სალარომ ვერ შესძლო ჩემი ბიუჯეტის იმდენეთად გაზრდა, რომ პორტფელის ფული მომრჩენოდა. რევიზია დაწესებულებაში, რევიზია სალაროში, რევიზია ჩემი ცოლის მიერ ჯიბეებში ყოველთვის საშუალებას მართმევდა ფულის გადანარჩუნებისას. ხსნა არსით იყო.

„ძაგრამ ღმერთი არ გასწირავს კაცს შენსაგან განაწირსო“ რომ უთქვამს იმ ოჯახ-აშენებულს, სულ მართალია. ერთს დღეს ჩემს კაბინეტში უწყება დამიხვდა. „თბილისიდან 60 მან. ჩემს სახელზე. კინაღამ ისტერიკა დამემართა.

— არა, ვინ გაგიჟდა ნეტავი“ — ვიფიქრე.—სამოცი მანეთი და მე?—არა ეგ სიცრუე იქნება, ასჯერ წავიკითხე, სხვასაც უჩვენე და ნამდვილი ჩემი გვარი და სახელი ეწერა. იმ ღამეს ენა მუცელში ჩავიგდე და ცოლთან კრინტიც არ დამიძრავს.

მეორე დღეს მორიდებით მივადექი ფოსტის მოხელის ფანჯარას. უწყება გადაშინჯა გამოგზავნის ბლანკი ამოიღო, ჩემი მოწმობები გაშინჯა და სამოცი მანეთი ხელში მომცა. (ტარტაროზი მიგზავნიდა გონორარს) თვალები ამემღვრა. კიბეზე კინაღამ კისერი მოვიტეხე და როგორც იქნა კარებში გამოვედი.

— მიიღე უკვე? — მომახედია ვილაცამ და მკლავში ხელი მტაცა.

ღმერთო კურთხეულო, საიდან, როგორ გაჩნდა იქ ჩემი ცოლი, ვერაფერი გავიგე.

— რა უნდა მიმეღო, ქალო? ვუთხარი მე და ხელში დაკავებულ ფულს დამალვა დაუწყე.

— გვიანაა, ყმაწვილო, გვიან!—მითხრა მან და ფულებს ჩააფრინდა.

რაღას ვიზამდი, გავყევი შუაზე და სამი თუმანი მივეცი.

მოვიცილე ის თუ არა, „გოსიზდატში“ შევარბინე და ერთი კარგი პორტფელი ავარჩიე. რაც მითხრეს, მივეცი. ორ ძველ გაზეთს მაშინვე ვაკვრიე თავი შიგ; ცოტა ამოვბერე და ქუჩაში დინჯი ნაბიჯით გამოვედი. უნდა გითხრათ, რომ ეს პირველი მოვლენა იყო ჩემს ცხოვრებაში. ყველას მადლიანად ვუყურებდი. მანამდე თუ მთელ ქალაქს ვიცნობდი, ეხლა ვერავის ვერ ვცნობდი.

გამარჯობა პარმენ! — გამარჯობა ამხანაგო! სალამი ძმაო! გაუმარჯოს მეგობარს!—მოცვივოდა აქეთ-იქიდან. ერთმა ისეთმა კაცმა მომცა სალამი, რომელსაც არასოდეს ჩემთვის ჩემს სალამზე პასუხი არ მოუცია.

სალამომდე ჩემი კურსი 1921 წელში არსებულ ლირის კურსსავით აიწია.

მეორე დილას, როცა ოთახიდან პორტფელით გამოვედი, მეზობლებიც კი მორიდებით მოემასალმენ. დღეს ქალაქში ერთი „ოტვესტვენი“ თუ კი არის, მეც ვარ. ეს მიქნა პორტფელის შეძენამ, ღმერთი მის მომგონს მისცემს შველას.

პ. ოგოლი.

მოქალაქე: აფიშებს რომ მთავლიტში კითხულობდენ, ალბად ასეთ მოვლენებსაც ყურადღება მიექცევა.

ქალაქი და სოფელი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მათე ობოლია მამით.

ქალაქში კი არასოდეს არ ყოფილა.

ბი, ეხლა ჩამოვიდა და თავის ძმას დედისაგან გამოგზავნილი სურსათი ჩამოუტანა.

მათეს ძმა — ნესტორი საქმის მწარმოებლად მსახურობს ერთ დაწესებულებაში. თავისი მუშაობით თავს ირჩენს და უნივერსიტეტშიაც სწავლობს.

—:—

სამი დღე დარჩა მათე ძმასთან.

ამ ხნის განმავლობაში მან ქალაქში გაიარა-გამოიარა და ყველაფერი დაათვალიერა.

მესამე დღეს დალონებული მათე მატარებელში იჯდა და „პირი სოფლისაკენ“ ჰქონდა.

მატარებლის თვლების ხმაური და ძიგ-ძიგი ვერ აფრთხობდა მათეს ოცნებას და ქალაქში მიღებულ შთაბეჭდილებებს:

— ცხოვრება ქალაქშია, თორემ სოფელი რა არის!? რამდენი ავტომობილი, რამდენი ფაეტონი, ტრამვაი!?! რა მოძრაობაა?! ასე გეგონება — სადმე ქორწილია და იქითკენ მიიჩქარიანო! ყველგან სავაჭროებია, შიგ ყველაფერია, — (ვაი, საწყალი ჩვენი დამრჩვალი კოოპერატივი!). კაფეები, რესტორანები... რა სისუფთავეა! რა კარგ საჭმელება სჭამდენ რომ დავინახე!? ცხოვრება ეს არის!.. ქალაქი ღამითაც განათებულია.. გადააბრუნებ თუ არა, მაშინვე იფეთქებს სინათლე... თეატრები, კინოები... ყოველნაირი გართობა... რამდენი მშვენიერი ქალებია!? ყველა კარგად ჩაცმულია... სოფელში კი გასათხოვარი ქალები ფეხშიშველი დარბიან... კაცი ვერ გამოელაპარაკები, ახლოს არ გაგიკარებენ... (აილე თუ გინდ ნიტიფორეს თებრონა — მე რომ მირიგებენ ცოლათ. წვივებ დატლინკული ენაზე; გაარშიყება მინდოდა, მარა, — ვაი ჩემი სიკვდილი, — და გაიქცა)... ქალაქში კი—ტრამვაიში ისეთი ლამაზი ქალის გვერდით ვიჯექი, რომ ჩვენი ეკლესიის ღვთისმშობელის ხატი მეგონა... რა დიდი შენობებია; თვალის აწვდენაც გაგიჭირდება კაცს...მთელი ქვეყანა ქალაქში ცხოვრობს... ო, რამდენი სიმდიდრეა... ამოდენა სიმდიდრეში, რასაკვირველია, ყველა ბედნიერი იქნება... ცხოვრება ქალაქშია!—ამ ფიქრებში კიდეც ჩაეძინა მათეს და კონდუქტორმა დილით ძლივს გამოაღვიძა თავის სადგურში.

—:—

ამის შემდეგ მათეს ოჯახში მუშაობაზე გული აუცრუვდა.

დედა ვერ მიმხვდარიყო მიზეზს მათეს ასეთი ცვლილებისა.

— შვილო, რა გემართება! — ეტყოდა ალერსით დედა, — შენ ახლად თებრონა გიყვარს... მოიყვანე შვილო ქალი... მეც ეს მინდა.. ოჯახი დაამაგრეთ.

მაგრამ მათე გავარდებოდა:

— არა; რას ლაპარაკობ... მე არ შემიძლია სოფელში ცხოვრება. დღედალამ ოფლს ვღვრი, მაგრამ საშველი მაინც არ არის... აბა, ერთი მითხარი, ყანის მუშაობით შეიძლება გამდიდრება!.. ყოველთვის ასე გაჭირვებული ვიქნებით. რა გვინდა სოფელში?! ნესტორი თბილისშია... სწავლასაც რომ გაათავებს, ის მაინც იქ დარჩება... მივაყიდი აქაურობას და წავიდეთ ქალაქში საცხოვრებლად... დედა, რომ იცოდე რა ადვილია და რა მშვენიერია ქალაქში ცხოვრება, შენ მოუფიქრებლად დამეთანხმები! — ეუბნებოდა ალტაცებული მათე დედას და დაწვრილებით მოუთხრობდა ქალაქის ამბებს.

მაგრამ დედა მაინც ცივ უარზე იდგა:

— არა, შვილო, ჩვენი მამა-პაპის თავნაკლავია ეს ოჯახი... არ ვარგა ამისი განადგურება. ქალაქში არ ვყოფილვარ, მარა ისიც კი მინახავს, რომ ქალაქიდან სოფელში გამორბოდენ საცხოვრებლად...

— სულელები ყოფილან!—

— არა, შვილო, სულელები არ იყვენ, — მარა გაჭირვებამ გამოაქცია სოფელში.

— რას ამბობ, დედა! ქალაქში ყველაფერი ისე ბევრია, რომ იქ გაჭირვება წარმოუდგენელია.. მე გადაწყვეტილი მაქვს გავყიდო სოფლად ყველაფერი და ქალაქში გადავბარგდეთ მუდმივ საცხოვრებლად.

დედამ შეატყო, რომ ვერაფერს გახდებოდა თავისი სიტყვებით და ასე ურჩია:

— კარგი, შვილო, მარა ნესტორსაც ხომ უნდა შევეკითხოთ და მოველაპარაკოთ ასეთი დიდი საქმის შესახებ? ის უფროსია და ყველაფერი იმას ეკითხება... ამიტომ შენ წადი ისევ ქალაქში, მოელაპარაკე ნესტორს და როგორც თქვენ გინდათ, ისე ჰქენით!

—:—

მეორე დღეს მათე თბილისში ძმას მიადგა სრულიად მოულოდნელად.

— რა ამბავია? დედა როგორ არის?! — დანახვისთანავე შეეკითხა მათეს ნესტორი.

— კარგად ვართ ყველა!..

და მათემ უამბო ძმას ჩამოსვლის მიზეზი.

— ცდები, მათე! — უთხრა ნესტორმა, როცა მათემ დაასრულა თავისი ლაპარაკი — ქალაქს შენ არ იცნობ...

— როგორ არა! უწინ რომ ვიყავი, ორ-სამჯერ შემოვიარე მთელი ქალაქი.. არა, ძმაო, მე გადაწყვეტილი მაქვს ასე მოვიქცე. თუ ძმობას მიზამ და დამეთანხმები, კარგი,— თუ არა და, მე მაინც აქ უნდა ვქნა!

— მოვიფიქროთ. ორი დღე დარჩი და ვნახოთ რა გზაზე ვიქნებით მაშინ!—

—:—

— ამას რა ჯობია!? — ალტაცებით წამოიძახა მათემ, როცა მოედანზე დიდი მოძრაობა და ხალხი დაინახა. — აქ უფრო იოლია ცხოვრება... სულ რომ რა იყოს, ამდენ ხალხში ვინმეს რამე გაუარდება. დაეკარგება და იმითაც კი შეინახავ თავს... სოფელში კი ვის რა უნდა გაუვარდეს, ან დაეკარგოს, როცა ყველა გაფხეკილია! ამდენი კარგი სანახაობით რომ თვალს წყალს დაალევინებ, ისიც კმარა... შეხედე, უცქირე და ისე გაძღები ცქერით, რომ არც კი მოგინდება არაფერი! — უმტკიცებდა მათე ნესტორს ქალაქის უპირატესობას სოფლის წინაშე.

— აბა, ტრამვაიში ჩავჯდეთ და გავისეირნოთ! — უთხრა ნესტორმა მათეს.

ადგილი ვერ იშოვეს. ვიღაცამ მაგარი მუჯლუგუნიც ამოჰკრა მათეს გვერდში; მათემ თავი ვერ შეიმაგრა და მიწაზე გაინართხა... შემდეგ წამოდგა და გულმოსული დაედევნა ვაგონს; (ეგონა ნესტორი ვაგონს გაჰყვა)... შემოახტა... ვაგონი გაჩერდა.

— ათი შაური! — უთხრა კონდუქტორმა მათეს და მოემზადა ქვითარის ამოსახევათ.

— ორ შაურიანი ბილეთი მინდა!

— რისი ორი შაური? შემოხტომისათვის ათი შაური ჩამოდი ჯარიმა!

— რას ამბობ, კაცო? მე ძმას ვეძებ.... ის ამ ვაგონში ჯდებოდა, მეც ვჯდებოდი მარა...

— თავი დაანებე იშკილებს... რისი ძმა, რისი ბიცოლა!?

კომისარიატში მანეთი გადაახდევინეს მათეს და გამოუშვეს.

— ნეტა იმისათვის მიმეცა ათი შაური! ათი შაური ეხლა ჯიბეში მექნებოდა.. რა უსინდისოები ყოფილან! — მიდიოდა მათე და ელაპარაკებოდა თავის თავს.

ნესტორი ძმას დამალულათ კვალდა - კვალ სდევდა და თვალიდან არ უშვებდა.

მათე კარგი რესტორანის წინ გაჩერდა. სადილობის დრო იყო და რესტორანი სავსე იყო მოსადილეებით. მუსიკა უკრავდა. ოფიციანტები დარბოდენ და სადილს არიგებდენ. მათე მიეყუდა კარებზე და უცქერის. აქვე არიან

მათხოვარი ქუჩის ბავშები. მეკარე წამოეპარა მათ და თავში წაუშინა. ერთი მაგარი პანღური მათესაც ამოჰკრა.

— დაიკარგეთ აქედან!—დაიღრიალა მეკარემ და ისევ რესტორანში შევიდა.

— ძმობილო რაშია საქმე!—უნდოდა შეკითხვა მათეს, მაგრამ ქუჩის ბავშები მას დახარხარობდენ.

უსინდისოები. ჩვენში რომ სადილობის დროს კაცი ესტუმროს კაცს, უსადილოთ არ გამოუშვებს.., ესენი კი ხედავთ რასა სჩადიან!.. ფუი თქვენს კაცობას! — მიაფურთხა მათემ და გზას გაუდგა.

უნივერსალურ მაღაზიაში შევიდა და მთელ მის სიგრძეზე ორ-სამჯერ გაიარ-გამოიარა.

— აქ ბაღი არ გახლავთ... გაბრძანდით გარეთ! — დაცინვით უთხრა ნოქარმა და ძალით გარეთ გაიყვანა.

— ვაი შენს პატრონს, რა უზრდელი ყოფილხარ!— ჩაილაპარაკა მათემ თავისთვის და მეორე მხარეზე გადასვლა დააპირა.

ნესტორი ხედავდა ამას და იცინოდა; თანაც მალულად უკან მიჰყვებოდა.

მათე მეორე მხარეზე გადადიოდა, რომ ეტლი კინაღამ დაეტაკა.

— ვოტ ეშაკ! — დაიღრიალა მეეტლემ და მათრახი გადმოჰკა მათეს.

— ეშმაკიც კი ხარ და უარესიც! — შეუტია მათემ მეეტლეს, რომელსაც არც კი გაუგონია მათეს სიტყვები.

— ხა-ხა-ხა-ხა!.. ეშაკი იცი რას ნიშნავს? — უთხრა ნესტორმა და მათეს ხელი მოჰკიდა.

მათემ შემოხედა და გაუხარდა ძმის ნახვა.

— ეშაკი ეშმაკს კი არ ნიშნავს, არამედ ვირს! — აუხსნა ნესტორმა მათეს ამ სიტყვის მნიშვნელობა.—შენ მანდ კინოსთან დამიცადე და მე ეხლავე მოვალ! — უთხრა ნესტორმა და სადღაც ხალხში გაქრა.

— მართლა კარგია კინო... ბევრი ლამაზი ქალები იქნებიან! — გაიფიქრა მათემ და კინოს სალაროსთან გაჩერდა.

— ვანიაეტ! — უთხრა თავის ამხანაგს ერთმა ქალმა და დალრეჯით მათეს გადმოხედა.

— არა, ბატონო, მე ვანია კი არ მქვია, მე მათე მქვია!

— მათე აქედანაც კინწის კვრით გამოაგდეს გარეთ.

— რა ოხრები არიან ეს ჯიბგირები; იცვამენ სოფლელების ტანსაცმელს, რომ თავი სოფლელათ მოაჩვენონ კაცს და გაქურდონ! — შეიქნა რიგში ქალების ლაპარაკი.

— მაგათი რჯულიც არ იყოს! — სთქვა მათემ და ხელი იკრა ჯიბეზე, პაპიროსის ფულის ამოსაღებათ...

მაგრამ ჯიბეც კი ამოეჭრათ ჯიბგირებს და ისე წაეღოთ საფულე, რომელშიაც ორიოდე გროში ჰქონდა მათეს.

— რა იყო? რა მოგივიდა, ასე რომ ტრიალებ?— შეეკითხა მათეს ნესტორი.

— ბიჭო, თვალსა და თვალს შორის ქე არ წაუღიათ ჯიბე და ფული? უყურე რა ოხრები ყოფილან?

— კი მარა, შენ რომ ამბობდი — ამდენ ხალხში ვინმეს რამე კი გაუვარდება, დაეკარგება და იმითაც შეიძლება ცხოვრებაო?!

— გასაკვირი არ არის, რომ მე არაფერი არ შემიტყვია, ისე მოუპარავთ!

—:—

საღამოს დაღლილ-დაქანცულნი დაბრუნდენ სახლში ძმები.

შემოუჯდენ სუფრას და სოფლიდან ჩამოტანილ საჭმლის ჭამა დაიწყეს. ლუკმა ყელზე ადგებოდათ, მაგრამ გაყინულ წყალს იშველიებდენ.

ელექტრონი ჩაქრა. დაბნელდა.

— რა დაემართა ნეტა? — იკითხა მათემ.

— ალბათ ტუზი გაიყინა და იმიტომ ბრა[illegible]

მთელი საათი იჯდენ სიბნელეში... ბოლოს სინათლე მოვიდა და შეუდგენ დაწოლას.

— კაცო, ფეჩს არ ანთებ ამეღამ!? მოვკდი სიცივით!—შეეკითხა მათე ძმას.

— არა ძმაო; ნახევარი ფუთი შეშა მაქვს და ის ხვალ დილისთვის მინდა!

— რავა, შეშა ფუთობით იყიდება აქ?

— მაშ რა გგონია! ტყეტრესტმა ზამთარში გამოიღვიძა და შეშა მოუტანელი დარჩა... ჩვენ კი ფუთობით ვყიდულობთ... ფუთი ოთხი აბაზი ჯდება შინ მოტანილი.

— ბიჭოს! ჩემი ორი საჟენი შეშა რომ აქანა მქონდეს, ხომ კი გავკეთდები კაცი!

—:—

მეორე დღეს დილით მათემ სულ სხვა მსოფლმხედველობით გაიღვიძა.

— ხვალ წადი სოფელში. დღეს კიდევ დარჩი, გაიარ გამოიარე! — ეუბნება ნესტორი მათეს, რომელიც ეხვეწებოდა ძმას.

— ოღონდ გზის ფული მიშოვნე, დღესვე გამგზავნე სოფელში და მე თუ კი ოდესმე აქეთ პირი ვქნა, ზურგზე მცემე. დაიქცეს აქაურობა... ესეც ცხოვრებაა!?

მათემ თებრონია შეირთო ცოლად და არხეინად ცხოვრობს სოფელში.

ისელი.

ლექსიკონი ფმ. იუსტინესი

მეშვიდე საუკუნის მკითხველთათვის

მოკლე კაბა

— ნუ აყოლიხარ ფეხის ხმას, მე ვთქვი და გავათავე. შეიკერავ ისე, როგორც აქამდე იკერავდი. არავითარი მოკლე კაბა.

— სულაც არ ვიკერავ!

— „პაჟალუსტა"! არ შეიკერავ და აღ დარდი. მადლობა ღმერთს, შიშველი არ ხარ. ქე გაქვს კიდევ კაბა.

— არც იმას ჩავიცვამ! არაფერს არ ჩავიცვამ არც არსად წავალ, ვიქნები და ვიქნები სულ სახლში.

— „პაჟალუსტა"! ბრძანდებოდეთ. ტყვილა იმედი ნუ გაქვს, რომ ბარძაყებ მოშვლეპილი გამოგიყვან ხალხში.

— „მეშჩანინ"! ცხოვრებას მისპობ. არ შემიძლია! შეხედე ერთი შენი ამხანაგების ცოლებს, გაახილე თვალი, თუ სულ ყველას აცვია, მე რა მიჭირს?

— არავითარ შემთხვევაში. სხვაა სხვა თავი აბია; მე ჩემი. მე გრძელი კაბითაც არ გწუნობ. გრძელი კაბა გეცვა მაშინ, როცა ჩვენ პირველად შევხდით ერთმანეთს, მაგრამ ძალიან კარგად მომეწონე და კარგადაც შეგიყვარე.

— მაშინ ისეთი იყო „მოდა". წავიდა ის დრო. ცხოვრება წინ მიდის. არ უნდა ჩამოვრჩეთ!

— შენ, სხვა რამეში ნუ ჩამორჩები ცხოვრებას, და ეს არაფერია. გრძელი კაბითაც შეგიძლია დაეწიო ცხოვრებას.

— შენ არ გესმის, რომ ეხლა სირცხვილია გრძელი კაბით სიარული. ქვეყანა გამცინებს! აბა წარმოიდგინე! ჩემი ამხანაგები, მოკლე კაბებით, გამომდებენ მკლავს მკლავში და მე კი მივაფლაშუნებ კაბას კოჭებამდე!

— ანაფორა შეიკერე მეთქი, კი არ გეუბნები! შეიკერე ისე, ადამიანურად. არც ნამეტანი გრძელი იყოს და არც ნამეტანი მოკლე!

— აბა სადამდე უნდა მწვდებოდეს, მითხარი... აქამდე?

— უფრო ქვევით.
— აქამდე?
— კიდევ ქვევით.
— აქამდე?
— კიდევ ქვევით.
— აქამდე?
— კიდევ ქვევით.
— აქამდე?
— კიდევ ქვევით.

— შენმა მზემ! აბა ბარემ „კუდიან კაბას" შევიკერავ. ბებია შენს რომ აქვს ეგერ, სურათზე.

— არა, კარგი, მაქ შევჩერდეთ. აქამდე თანახმა ვარ.

— ერთი მე მკითხე, მე თუ ვარ თანახმა!

— აბა კარგი, შენ სთქვი, სანამდე გინდა აიტანო.

— აი, აქამდე.— ცოლმა მუხლის თვალს ორი თითის დადება აასცილა ზევით.

— კი მაგრამ, მაშინ ხომ შენს თეთრეულს „რემონტი" დასჭირდება.

— ამაზე ნუ დარდობ.

— არა, ჩვენ ავირჩიოთ საშუალო პუნქტი. აი, აქ. მუხლის ქვევით —ერთი ციდა.

— კარგი, თანახმა ვარ, —ცოლმა დამკრა ხელი მკლავზე და გაღიმებული სახით გაეშურა მკერვალთან.

— პირობა, ხომ იცი? არც უგრძესი არც უმოკლესი, თორემ ჩხუბი მოგვივა.

გავიდა რამდენიმე დღე. ცოლმა ცეკვა-თამაშით შემოაღო კარები და შემოიტანა ის საბედისწერო კაბა, რომელიც გახდა ჩვენი აქამდე ტკბილი ცხოვრების ამფორიაქებელი.

ჩაიცვა კაბა.

— ეს რა არის, ქალო? ეს არის ერთი ციდა მუხლს ქვევით? აქ ხომ მუხლია? აბა დავზომოთ... ორი თითის დადებაა სწორი. შენ შეგარცხვინა ღმერთმა!

— გეფიცები პატიოსნებას! გეფიცები შენს სიყვარულს, სწორედ შენს ნათქვამზე ავაღებიე ზომა. ეხლავე წავალ და საყვედურს ვეტყვი იმ დედაკაცს, რომელმაც მომატყუა!

— მე ვიცი, რომელმა „დედაკაცმაც" მომატყუა, მაგრამ, ვნახოთ როგორ უნდა მოტყუება!

— გოგი, შენ არ გჯერა. ღმერთო ჩემო! წამოდი ეხლავე წავიდეთ იმ დედაკაცთან და შენი თანადასწრებით შავს დღეა დავაყრი. თუ გინდა აქ მოგიყვან, რომ თვითონ შენ დარწმუნდე ყველაფერში.

ცოლი გაიქცა და მომიყვანა სათითურიანი დედაკაცი, რომელსაც „ყასიდათ" კარებთან ხმა-მაღალი ლაპარაკი დაუწყო.

— მატერიის ბრალია,—შემოილაპარაკა დედაკაცმა ჩემდა გასაგონად.

— რისი ბრალია?— ვეკითხები.

— გეთაყვა, მე რაში მინდა შენი მოტყუება. როგორც

„შეშის საკითხი

მოწაფეები ვალდებული არიან თითო ნაჭერი შეშა ყველამ მოიტანოს სკოლაში.

სოფლის სინამდვილიდან.

— ჯერ-ჯერობით არა გვიშავს, ივანეს ლობე იქვე არ არის! მაგრამ როცა ნიკიფორეს ლობე გამოილევა, მაშინ რა ვქნათ? აბა სახლიდან ხომ არ წავიღებ სკოლაში შეშას?!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

შარი

— იუბილეს გიმართავთ და აწი არაფერი გიჭირთ; პენსიასაც მიიღებთ.
— რად მინდა ან ერთი, ან მეორე... მადა არა მაქვს, კუჭი მოშლილია და კბილებიც ჩამცვივნ...

მითხრა, ისე ზომა ავიღე, მაგრამ შემდეგ როცა მატერია დავასველე და გავაუთოვე, ალბად დამოკლდა, შეგორდა. ეხლანდელი მატერიები ასე შვრება.

— ჯერ დაგესველებია და შემდეგ დაგეჭრა. მაშინაც დამოკლდებოდა?

— არა, საერთოდ, გეთაყვა, ჩვენ ასე ვჭრით და ასე ვკერავთ.

— ეჰ! კარგი გავათავოთ ეხლა. რაც იყო იყო.

დედაკაცი წავიდა.

— ეხლა ხომ დარწმუნდი? მე არაფერ შუაში ვარ!— რაღაც ეშმაკური კიცილით მითხრა ცოლმა.

გავიდა ორი-სამი დღე. მე და ჩემი ცოლი სტუმრათ მიგვიწვიეს.. ცოლმა ჩაიცვა ახალი კაბა. შევხედე: კაბის ბოლო უკვე მუხლის თვალს უსწორდება.

— რა ჯანდაბა მოსდის ამ კაბას!? გუშინ წინ მუხლს ქვევით იყო; ეხლა მუხლამდე ასულა, ხვალ და ზეგ, ვინ იცის სად ავა!

— რა ვქნა, კაცო, მატერიის ბრალია.

როგორც იყო სტუმრად ყოფნას მოვრჩი. ვერ წარმოიდგენთ, როგორ ვიტანჯებოდი, როცა ვხედავდი ჩემი ცოლის მუხლებს, რომ თვალით ზომავდენ შეზარხოშებული სტუმრები.

ეს კიდევ არაფერი.

ერთ ღამეს ძალიან ადრე დავიძინე და შუა-ღამე იქნებოდა გადასული, რომ გამომეღვიძა. მომწყურებოდა. ავანთე ოთახში სინათლე. გავიხედე სად არის ცოლი!

გავაღე კარი, გავიხედე მეორე ოთახში და რას ვხედავ!

ჩემი ცოლი მიჯდომია საკერავ მაშინას. ხელში უჭირავს მაკრატელი და კიდეს აჭრის იმ კაბას, რომელზედაც ამდენი უბედურება გადამხვდა.

— რას შვრები, ქალო, მანდ?

— იქნება სიგრძე მოუმატო-მეთქი,—თანაც მალავს კაბას.

დავინტერესდი, გამოვართვი ხელში კაბა.

კაბას უკვე სანახევროდ შემოჭრილი ჰქონდა ორი თითის დადება.

— შენ შეგარცხვინა ღმერთმა. შენ უბედურო! სულ შიშველი გივლია. ჯანდაბასაც გივლია. ჩვენს შორის ამიერიდან ყველაფერი გათავებულია. ყველაფერს ავიტანდი, მაგრამ ამდენ ტყუილს ვერ გაპატიებ.

— არა გოგი, წინად მატერიის ბრალია იყო, ეხლა კი შევცდი და მაპატიე.

მე ჩავიცვი ტანზე და გამოველ გარეთ. ოთხი დღეა სახლში არ ვყოფილვარ. ჯერ საბოლოოდ კიდევ არ მაქვს გადაწყვეტილი როგორ მოვიქცე.

ხეგეირ—ბენ—შეიხ.

საკამპანიო კონფერენცია

ეროვნული ბიბლიოთეკა

არ დაიჯერებთ, მაგრამ უნდა დაიჯეროთ. ყოველ შემთხვევაში, ხსენებულ რაიონში დაარსდა ერთი დაწესებულება, რომელიც იწოდებოდა **რადიო-აქტივობის ჩამტარებელ კომისიათ.**

კომისიამ იმუშავა, იმუშავა და ბოლოს საქმე იქამდე მიიყვანა, რომ კინაღამ დაასრულა რადიო-აქტივობის კამპანიია ჩატარება.

ის-ის იყო, კამპანიის ჩამტარებელ კომისიის თავმჯდომარის თანაშემწის მოადგილემ დაამთავრა 200 გვერდიანი მოხსენება კამპანიის ჩატარების შესახებ, რომ ამ დროს გამოცხადდა

შეფობის გამავრცელებელი კამპანია

იფიქრეს, იფიქრეს და რადიო-აქტივობის კამპანია გადააკეთეს შეფობის გამავრცელებელ კამპანიის ჩამტარებელ კომისიათ.

არ გასულა დიდი დრო. საშეფო კამპანიის კომისიის მდივნის მოვალეობის დროებით აღმასრულებელი საშეფო კამპანიაა დასრულებულად სთვლიდა და შევზულებაში წასვლას აპირებდა. ამ დროს... ჰოი საკვირველებავ! გამოაცხადეს

თვითდაბეგვრის იდეის პოპულიარიზაციის კამპანია

— ჰეი, ბიჭო! რა კამპანიებია?!— ალტაცებით გაიძახოდა საშეფო კამპანიის პასუხისმგებელი რეგისტრატორი.—ძლივ-ძლივობით ვიშოვე სამუშაო! ეს ახალი კამპანიაც ალბათ კარგა ხანს გაგრძელდება.

დიდი ხანი არ გასულა თვითდაბეგვრის კამპანიის დაწყების შემდეგ, რომ მაა მიყვა

დიაკვნებთან ბრძოლის კამპანია

— გენაცვალეთ დიაკვნებო! ვაჟკაცები ხართ, ვაჟკაცები!—ჩურჩულებდა თავისთვის თვითდაბეგვრის კამპანიის (ახლა უკვე დიაკვნებთან ბრძოლის კამპანიის) პრეზიდიუმის კანდიდატი.—ახლა მაინც კი გახდება ავად პრეზიდიუმის რომელიმე წევრი და მის ადგილას მე დავჯდები....

დიაკვნებთან კამპანიას, ბუნებრივათ მოყვა

მინდვრის მავნებლებთან ბრძოლის კამპანია

— თუ კამპანიობაა, კამპანიობა იყოს—გადასწყვიტეს ადგილობრივმა მუშაკებმა და საკამპანიო კომისია გადააკეთეს აღმასკომის ერთ-ერთ მუდმივ განყოფილებათ, რომელსაც დაერქვა კამპანიების ჩამტარებელი განყოფილება.

ამ განყოფილებამ მოაწყო რამოდენიმე კამპანია, როგორიც არის: ჭია-ღუასთან ბრძოლის, ადგილობრი კოლოების საწინააღმდეგო და სხვ.

რადგან კამპანიების რიცხვი მეტად გამრავლდა, ამიტომ შეუძლებელი შეიქნა მარტო განყოფილებისთვის დანდობა და ამიტომ დაარსებულ იქნა კამპანიების ჩამტარებელი ცენტრალური სარაიონო ბიურო, რომელიც შემდეგ გადააკეთეს საკამპანიო სამმართველოდ. სამმართველომ ჩაატარა ექვსი კამპანია და შემდეგ, თავის მხრივ დაარსა საკამპანიო სამმართველოს რწმუნებულის სამმართველოები თემებში.

კიდევ შვიდიოდე კამპანიის ჩატარების შემდეგ რწმუნებულის სამმართველოები დარწმუნდენ, რომ მარტო მათი გამოყოფა არ არის დამაკმაყოფილებელი და გადასწყვიტეს ქვე-სამმართველოების გამოყოფა სოფლებში და უბნებში.

ამრიგად, მთელი რაიონი შეიკრა საკამპანიო ორგანიზაციის ქსელით. არავინ იცოდა, სად იწყებოდა კამპანიების თავი, ან სად თავდებოდა მათი ბოლო.

— საჭიროა ჩვენი ორგანიზაციის ჩამოყალიბება,— გაიფიქრა სარაიონო საკამპანიო მთავარმმართველობის იურისკონსულტმა და წინადადება შეიტანა საკამპანიო ორგანიზაციების კონფერენციის მოწვევის შესახებ.

ასეთი კონფერენცია მართლაც შედგა.

მოგვყავს კონფერენციის ანგარიში, რომელიც „ტარტაროზის" სპეცკორმა გამოგვიგზავნა.

საპატიო და საქმიან სამანდატო კომისიის არჩევის შემდეგ კონფერენციამ ერთხმად გადასწყვიტა შესდგომოდა საქმიან მუშაობას. მაგრამ კონფერენციის ერთ-ერთი წევრის წინადადებით, დელეგატებმა ფეხზე ადგომით პატივი სცეს კამპანიების ჩატარების დროს დაზარალებულ ორატორების ყანყრატოებს. (ორმა თავი შეიკავა).

ამას შემდეგ გაიმართა მოხსენებათა კამპანია. პირველად წაკითხულ იქნა მოხსენება კამპანიების ოცდახუთწლიან პერსპექტიულ გეგმის შესახებ. მოხსენების შემდეგ გაიმართა კამათის კამპანია, რომლის დროს ილაპარაკეს დელეგატებმაც.

კონფერენციის მუშაობა სამი კვირა გაგრძელდა. დელეგატებმა ჩაატარეს მრავალი სხვადასხვა ხაიათის კამპანია, როგორიც არის: ღვინის სმის, არაყის ხუხვის და სხ. კონფერენციის მუშაობის დროს დაიკლა ათოცი გოჭი და ოთხმოცი ინდაური, მათ შორის: 30 მამრობითი სქესის, 60—მდედრობითის და დანარჩენი —საშუალო სქესის.

ბოლოს დამტკიცებულ იქნა დღის წესრიგში და მიიღეს რეზოლიუციები ყველა მოხსენებათა გამო. რეზოლიუციაში აღნიშნულია, რომ საჭიროა ყურადღება მიექცეს კამპანიების გამრავლების საკითხს და ჩატარდეს კამპანიების გახშირების სასარგებლო კამპანია. დამტკიცებულ იქნა აგრეთვე კამპანიების განვითარების 29 წლიანი პერსპექტიული გეგმა.

ფერენცია დაიხურა საკამპანიო ჰიმნის ღიღინით.

ალლარ-ხალლარხან.

კამპულა

მთავრობის საწინააღმდეგო დემონსტრაციებს პოლონეთის პოლიცია იარაღით უმასპინძლდება.

(გაზეთებიდან)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„უჭკვიანესი“

— შე კაცო, ორივე ერთად დაგვნიშნეს გამგეთ, ასე მალე როგორ გასუქებულხარ!
შენ არ გცოდნია მდგომარეობის კარგად მოხმარა

„ვოთ ტებე ნა“

მოვკვდი, ბატონო, აღარ შემიძლიან. ამევიდა სული კისერში. გეიფხიკა ჯიბა და აღარ დამეთხოვით!?. „ვოტ თიბე ნა!“... ამისთანა გინახავთ! ერთ საათს აღარ დეისვენოს კაცმა, გაგონილა! ყოველ ნიმუტს დახმარება, ყოველთვის სხვისი ფულის ძღევა მე კი არა, გოსუდარცკი ბანკს აღარ შეუძლიან! ეს ლატარიის ბილეთები გაგვისაღეო, ეს ტიატრისაო, ეს ამას დაეხმარეო, ეს იმასაო, ეს წითელ ჯვარს შეეწიეო, ეს ბლექიანიბსაო, ეს ავიოქიმსაო, ეს რემედაისსაო და თელათ კუდის რიკამდე მაშველიპეს ტყავი! ერთი კაპეიკი რომაა, აღარ გამიჩერეს ჯიბაში! „ვოტ თებე ნა“, კაცო, ამისთანა გინახავთ!..

მაინც და რომ ჰომადგებიან კრუშკებით ეს კუპატივით გატენილი ბარიშნები, საშველს აღარ მაძლევენ! დედაია, მოვკვდი კაცი, აღარ შემიძლიან, ბიძია: ერთი ყურგახვრეტილი გროში რომაა, იგი აღარაა ჩემს ბარობაზე, მარა რომ არ გიჯერიან! სანამ მქონდა, იცის ღმერთმა, რომ უკან არ დამიხევია, მარა როცხა არა მაქვს, არა მაქვს! გეიგონეთ ყურში, ჰო... „ვოტ თებე ნა!“—„ჩააგდეო!“. ადვილი სათქმელია „ჩააგდეო!“, მარა იმას კა არა კითხულობენ, რომა მაქვს თუ არა ჩასაგდები ფული! მოვკვდი, აღარ შემიძლიან. გეიჩისტა თელათ ჯიბეები, გეიგონით ყურში ჰო!... „ვოტ თიბი ნა!“ კაცს ჰურის ფული მენატრება და აგენი კი დამდევენ: „შეგვეწიე“-ო. მაინც და რომ ვერსად დავემალე ამ კრუშკიან ქალებს, ამისთანა გინახავთ! გუშინწინ რაცხა ეშმაკათ ვაგზალზე გამევიარე და აქე არ დამინახეს ამ ბარიშნებმა! გამომეკიდენ, მარა შევვარდი პერვოი კლასის ბუფეტში. შევვარდი, — შემომყვენ იგენიც! გევიქეცი ტრეტი კლასში, — დამედევნენ უკან! წინ მე და უკან იგენი! ბოლოს რომ გამიჭირდა, ვდორთე თავი უბორნიაში. ვიფიქრე: აქანა მაინც გადავირჩენ თქვა თავს. მარა მისთანა გადარჩენა მიეცა შენს მტერს, მე იქანა დღეი დამადგა! ამ სირქარეში, თურმე, დამწკი უბორნიაში შევსულვარ და მე რა ვიცი! დამესიენ ეს ქალები და დამიშინეს თავში! „აი, შე უნამუსო, შე გაფუჭებულო! რა გინდა ქალების უბორნიაში შენ რომ კაი სული იყოვო!“... აქეთ აგენი მირტყამენ და იქით ის კრუშკიანი ბარიშნები მაკრავენ რაცხა ნაძირ ქალალდებს და ფულიო იძახიან! რაღას ვიზამდი, ამევიღე პასლედნი ფული და ჩაუგდევი ბარიშნას კრუშკაში! ამ დროს საცხა ეშმაკიდან შემოპრაკუნდა ჩემი ალათია და რომ დამინახა ამ ქალებში და ფულის ჩაგდებას შეხედა,—გედირია, მარა რა გედირია! ლაფშებიდან თლათ დობლები ცვიოდა და მურზაყანის, ჯორივითა ყრიდა ტლინკებს! მსტაცა ქოჩორში ხელი და გამომათრია! „რავაო, მე სახლში სიმშილითა მკლავ და აქანე უბორნიებში ქალები გყავს და ფულებს აძლევო!“. მირტყა და მირტყა, მიფსკვნა და მიფსკვნა! იმდენი მირტყა, რომე ჭაჭები თლათ ჩამაყრევია! ვყვირი, ვეხვეწები: ალათია, არა ვარ მინავათი, დეითქვი სული და ყორიფელს გიამბობ თქვა, მარა არ შეგჭამოს ძირმა! თლათ ამაპუტა ზევით ულვაში! ერთი ღერი ბანალი არსა არ დამიტია! ვაი, დედაჩემო, რავალი მაქარყინულივით ცოლქმრობა გაგვიმწარდა მე და ალათიას! ვაი, ჩემი ცოდვა მიეცა იმ კრუშკიან ქალებს, რავარც იმათ მე მომჯაყეს და ამომაგდეს კაცი! ფული ფულათ დეიკარგა და ქალი ხომ გადამერია და ყოველ დღე მიკეთებს გვერდების მასაჟს!

აგია საქმე, აგია სამართალი?!.

გოგია.

„უცხო ქმარი“

ექვს თვეზე მეტია, რაც ტყიბულის მაღაროების აბანოები არ მუშაობენ. ერთი კვირის შემდეგ სოფლათ სახლში დაბრუნებულ გამურულ მუშებს ცოლები ვეღარ ცნობენ.
(„დილა“)

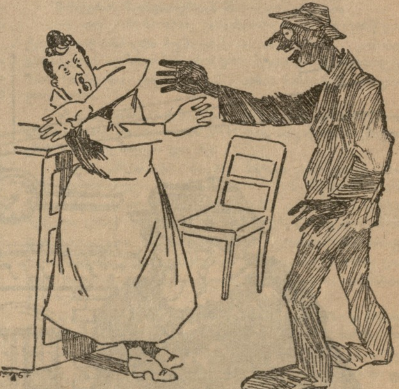

ცოლი: — გარეთ გაეთრიე ვილაცა ობერი ხარ, თორემ თუ ჩემმა ქმარმა მოგისწრო, მაშინ ვაი შენი ბრალი!

ქმარი: — ქალო, რომელ ქმარზე ლაპარაკობ? მეორეზე გათხოვდი თუ?

„ჩუმჩაირა“

ლანჩხუთელ ჩიბათელი გლეხების სიმღერა

ნეტავ თუა ქვეყანაზე... უჩაირა-ჩაირა...
ჩვენი ალმასკომისანა.. კუკუ.
ანდამატებრ გულს იზიდავს... უჩაირა-ჩაირა...
როცა ეშხით სტოლს უჯდანა... კუკუ..
სახალხო სახლს ხელი მოჰკრა... უჩაირა-ჩაირა..
თვალთ წარმტაცი ააშენა.. კუკუ...
გზებზე გაჰყავს ქვაფენილი... უჩაირა-ჩაირა...
და ქალაქიც დაამშვენა... კუკუ..
ქება მათ მოღვაწეობას... უჩაირა-ჩაირა...
მათ გზა სავალს ვარდი ია... კუკუ...
გული არვის აუჩქარდეს... უჩაირა-ჩაირა..;
რადგან რაც ვსთქვით პროექტია.... კუკუ..;

ჩიბათელი.

ლანჩხუთელო, რას ტრაბახობ... უჩაირა-ჩაირა...
რომ მომართე ქების სტვირი.. კუკუ...
შენს ალმასკომს შეეყარა... უჩაირა-ჩაირა...
ჩემი ალმასკომის ჭირი... კუკუ...
სამიკიტნო უყვარს მარა.. უჩაირა-ჩაირა..;
ურჩევნია ალეგრაო... კუკუ.;;
მარა ნისიას ვინც მოსთხოვს... უჩაირა-ჩაირა..,
იცის ზურგის მოლეგრაო... კუკუ.
პროექტზეც თავს არ იხეთქავს... უჩაირა-ჩაირა..;
საქმეს ჯვარი სწერიაო... აირა..;
მის დავთარში მიხწევების... უჩაირა-ჩაირა..,
ასი წული სწერიაო... აირა.

ჯუჯუათელი დეზი.

იერიში

ტფილისის სადგურში

დეპეშები

ძლიერი ქარი ინგლისში

ლონდონი, მთავრობის ხელმძღვანელთა და მუშათა პარტიის მემარჯვენე ლიდერთა (მაკდონალდი) თავში ეს ერთი ხანია ძლიერი ქარი ჰქრის, რამაც დიდი ზიანი მიაყენა ინგლისის ბიუჯეტს.

საბჭოთა კავშირის ბრალია

იქიდანვე. ადგილობრივ ბურჟუაზიულ პრესის გამოკვლევით ინგლისში ამოვარდნილი ძლიერი ქარი გამოგზავნილია მოსკოვიდან კომუნისტების მიერ.

ხახა-მშრალი მათხოვარი

კანტონი, გუშინ ბანკში გამოცხადდა მათხოვარი (ჩან-კა-იში) და ითხოვა მოწყალება, მაგრამ ქინწის კვრით გამოაგდეს გარეთ.

ლაქიების მსოფლიო ჩემპიონი

ლონდონი. მეფის სიტყვის წარმოთქმის შემდეგ, გაიმართა რაუტი, რომელსაც ემსახურებოდა მაკდონალდი. რაუტზე მონაწილეობას ღებულობდენ უცხოეთის წარმომადგენლები, რომელთა წინადადებით გაიმართა კონკურსი მსოფლიოში ყველაზე უფრო კარგ ლაქიაზე. მაკდონალდის კანდიდატმა ყველას აჯობა. რაუტმა ერთხმად მიულოცა მაკდონალდს მსოფლიო ლაქიობის პირველობა და ჩემპიონობა.

მაკდონალდს განზრახვა აქვს მეორე ინტერნაციონალში დაარსოს ლაქიობის უმაღლესი სასწავლებელი, რომლიდანაც გამოვლენ დახელოვნებული ლაქიები ბურჟუაზიისა და კაპიტალისტების სამსახურისათვის

რადიო

(სოფ. საწირე, ქუთ. მაზრა)

სამი წლის წინათ შეგვპირდა „პოლიგრანიაო“, თუ რაცხა ჯანდაბა, რო,—საწირეში იმისთანე რაცხას მკვიტან რო „ნიქვით“ უკვეთსიო: „ტეხნიკის უმაღლესი მიღწევაა“ და იმისთანე ნაინტერესი რამეა, რო „ოკრიბლებს“ იმისთანე რამე სიზმარში თუ მეელანდა კიდო კაი, თვარა ისე ცხადში ხო ვერ ნახავთო.

ბებია ჩემ ალათის (აცხონა ღმერთმა), ჩეეწვეთა ყურში ეს თვარა, გააბზიკა ფეხები ძიროვნელი ღვდელ გაბადაძის ჯორივით და საიქიომ წასვლაზე აღარ იფიქრა:

— ისე მაინც არ მოვკვდები „ტეხნიკმა“ რაცხას მიაღწია, ის თვარ ნავხეო.

ბევრი ვაჯერე:

— შენ კი არა, იმის ნახვას მე თუ მევესწარი, კიდო კაი! ისე იცის „პოლიგრანმა“—რო შეგპირდება რამეს, ერთი საუკუნეს მერე რო შეასრულოს კიდო მადლობა უნდა უთხრა! ნუ უყურებ შენ თვარა, იქითაც ცდები გზას და ვერც „იმის“ ნახვას მეესწრები.

არ დამიჯერა, მაინც ითბინა ორი წელიწადი; მერე კი ჩემი და თქვენი ჭირი წეილო.

გევიდა მერე კიდო დიდი ხანი და ერთხელ „რანდიო“ „სპეციალისტები“ მოადგენ საწირეს. დიდხან იქეიფეს; კარგა ლაზათიანათ, მამა-პაპურათ მეილხინეს და დაიწყეს რანდიოს გაკეთება. თურმე ნუ იტყვით და, (არც მე გეუნებით მაინცა და მაინც გასამხელად), იმგენს თურმე ალმასკომის „კრიშნაზე“ დიდხანა ყოფნა შეეზარათ და ამიტომ რანდიოს დიდი უშველები არძა, ორი მავთულით გააპოკჭიკეს.

იქინავე ალმასკომის გვერდით საძკითხველო როა, თუ იცით (ან ქე რაფერ გეცოდინებათ, როცა კვირაში ერთხელაა ღია?!), იქინე ერთი პატარა „მიმღები“ (მიმღები ბერია ჩვენში; შენ მომტანი თქვი თვარა!) მოაკვარახჭინეს და გაუდგენ გზას.

როგორც მეხი, ისე გავარდა ჩვენში ხმა რანდიო მეიტანესო.

მოხდა თუ არა ეს ამბავი ჩემ დედაკაცს, ვერაფერით ვერ დავამაგრე, ვერა ვეხვეწები:

— ბოშო, ამ შუაღამეზე არ წევიდე, რა მეჩქარება, აქანე არ იქნება სულ? წევიდეთ დილას და ნავხოთ მაშინ!? მარა ჩამომეკიდა კისერზე ძველი ხურჯინივით!

შოუძვრა ბზიკი ჩემ დედაკაცს და ატყდა სამგლე გოჭივით; ვერაფლით ველარ დავაკავე, გოუყარე „პროდუქტი“ და ქე წევიყვანე იქინე.

აპა, გეიკმინდეთ ხმა, სული არევინ დაბეროთ, „კონცერტი“ იწყებაო.

რაცხამ ძეძგვა იმისთანე, რომე ყველას ეგონა შენობა დეინგრაო და გარეთ გამოვარდით. აღარც ქალი მიძებნია, არც არაფელი. გამოვბრუნდი გარეთ, მოუსვი ხელი და ისე გამევიქეცი, რო ტყიბულის მალაროებისდრეზინაც ვერ მომეწევოდა. (ახლა კი არა,—ქერო მუშაობდა). ცოტა მაღალზეა ი დასამტროვი სამკითხველო. მე აღარც ქე გამხსენებია მაშინ; სწორი გზა მეგონა და რას ვიფიქრებდი, თუ იქინე კიბეზე უნდოდა ჩასვლა. გადავარდი ყირამალა; გევიშხლართე მიწაზე; დიდხან ვიყავი დაგდებული ძირს.

მივლოლდი რავაც იქნა სახლში, დავწევი, მომცა სიცხე და ანთება. ქე ვაგდივარ ახლა ლოგინში; თუ ავდგები, მე ვიცი, რასაც ვიზამ!

დონ-გან.

ძიმითი

ტარტაროზ, მოინახულე
ჩვენი სოფელი ძიმითი,
რომელიც არე-მარეში
განთქმული არის იმითი,—
რომ თავმჯდომარეთ ალმასკომს
აქა ჰყავს „ჩვენი გოგია“...
რასაც ამბობენ იმაზე,
არ არის დემაგოგია.

თავგასულობას გოგიამ
თანდათანობით უმატა.
თითქოს ის იყოს ცენზორი,
ხსნის სხვის წერილებს ჩუმადა.

ჯანი გავარდეს რაც არის,
ეს კიდევ არაფერია;
დეე გაიგოს ვინ რას სწერს,
წერილში თუ რა სწერია,—

მაგრამ... მაგარიც ის არის,
ღამით ღობეზე ხტებაო,
და ხმაურობა მოისმის,
როდესაც ღობე ტყდებაო...

ამაყობს იგი, რომ არის
სოფლის ქალებში მარდია...
თუმცა ჰყავს სახლში ცოლ-შვილი,
არა აქვს მისი დარდია.

ქიცმაცური.

ნახული და გაგონილი

ამბროლაური. (რაჭის მაზრა)

ღამის ათი საათი იქნებოდა, როცა ამბროლაურში წასასვლელად ბოდანს მივადექი.

საშინელი სიცივე იყო.

ხარიტონს სძინავს. ბორანი გაღმაა.

— ხარიტო...ო..ონ უუუ!—ვუყვირი და თანაც უკმაყოფილოდ ვხედავ ხიდის კურტნებს, რომლებიც თეთრად გამოიყურებიან ბნელ ღამეში. ვფიქრობ:—რა ოხრად გვინდა კურტნები, თუ ზედ ხიდის გაკეთებას ვერ მოვესწრებით!?

— როდის მათავსებენ ამ ხიდს, რომ თავისუფლად იაროს ხალხმა,— ვკითხე ნაღვლიანი ხმით ხარიტონს.

— ამბობენ: რკინის ხიდი მოელიანო. ერთი ათ წელიწადში არ მოესწრება! მანამდი მეც გვარიანად გავისქელებ ჯიბეს და მერე აღარ ვიდარდებ ხიდის მოთავებას!—მიპასუხა კმაყოფილებით ხარიტონმა.

წავედი ამბროლაურისკენ. მაგრამ ვაი მისთანა წასვლას. წელამდი ტალახში ვეფლები. სხვა გზა არ იყო, გადავიწერე პირჯვარი, მოვიხსენე ალმაკომი და შევსცურე ტალახში. თუმცა ცურვა ნაკლებად მემარჯვება, მაგრამ მაინც გადავრჩი.

კოოპერატივისკენ გავსწიე „ორი მეტრი ჩითი მინდოდა, მაგრამ რომ მიუახლოვდი, იმედი დავკარგე ყიდვისა. ვხედავ ხალხი დამდგარა რიგში, რიგის ბოლო ზურაბას დუქნამდი აღწევს. ხალხი ერთი- მეორეს აწყდება. ფანჯრიდან შევიხედე კოოპერატივში, —ეყოფა თუ არა საქონელი ამ ხალხს თქვა... ოცი მეტრი ფართალი თუ იქნება! თაროები ცარიელი იყო. გამოვბრუნდი. გავჩერდი ერთ ალაგას და უგდებ ხალხს ყურს.

— ამდენი მუშტარი ნეტავ ხისკოს ფართალს ეხვიოს ვადაი!—ჩაილაპარაკა კმაყოფილებით მოშიამ, როცა ცარიელ კოოპერატივში შეიხედა.

— შვიდ მანეთს მოგცემ, ამხანაგო; მეტი არ ღირს ეგ შეშა!—ისმის ვაჭრობა.

— შე დალოცვილო, სამი დღე სახლიდან აქ ჩამოტანას მოუნდი და მაგ ფასში როგორ მოგცემ?

— სამი დღე არა, შვიდი არ გინდა! ახალ სოფლამდე ნახევარი ვერსია და სამ დღეს როგორ მოუნდებოდი?

— ეჰ, ძმაო, შენ რომ ერთხელ მაინც ახალ სოფელში გაგევლო, მაგას აღარ იტყოდი, მართალია: ნახევარი ვერსია, მაგრამ ჩვენ რამდენიმე ვერსი უნდა მოვიაროთ, რომ აქ მოვიდეთ.

— კაცო, საბჭომ ხომ გადასწყვიტა ახალ სოფელში გზის გაყვანა და ტეხნიკს პლანიც შეადგენია!?

— პლანი და ტეხნიკი კი არ მინდა, ძმაო,—გზა გვინდა. ჩვენი თემის საბჭო ეს სამი წელიწადია იმუშავებს პლანებს, მაგრამ ყანაცა და ვენახზე ნუ გავიყვანთო და აპა ჰაერზე მარტო ჰაეროპლანის გზა შეიძლება. ამიტომ ვართ უგზოთ!

ნაღვლიანი.

„უმნიშვნელო ნაკლი“

უადგილობისა და მოუწყობლობის გამო ტყიბულის საავათმყოფოში ავათმყოფებს საჭირო დრომდე ვერ აჩერებენ საქიმოთ.

(„დილა“)

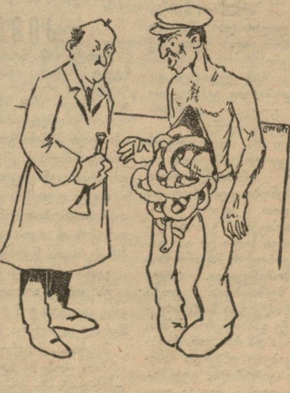

ექიმი (ავადმყოფს): შენ აკი ოპერაცია გაგიკეთე წელან და სახლში რატომ არ წასულხარ?

ავადმყოფი: წავედი, მაგრამ გზაში შიგნეულობა გადმომიცვინდა... ალბათ, სიჩქარის გამო, მოკერვა დაგავიწყდათ... არა უშავს... უკაცრავად, მაგრამ თუ შეიძლება ამომიკერეთ.

წერილი

ტარტაროზის მიმართ

ვსწერდი და ვაგზავნიდი წერილებს „ტარტაროზში“ დასაბეჭდათ.

მივიტანე რედაქციაში, სიამოვნებით მიმიღეს. ვნახე შემდეგი ნომრები. ვფიქრობდი — ჩემი წერილი იქნება - მეთქი, მაგრამ ამაოდ! აბა „ცნობათა მიღება“ ვნახოთ!? არც წერილი, არც პასუხი! დავსწერე მეორე, დავსწერე მესამე; ყველას ასეთი ბედი ეწვია. რა კაცებია? რა ხალხი!? დავფიქრდი და ვერაფერი ახალი ვერ ალმოვაჩინე.

ბევრი ფიქრების შემდეგ გადავსწყვიტე „ტარტაროზი“-ს რედაქტორის ნახვა. ვიფიქრე: — მოველაპარაკები; თუ ჩემი ჟინი აქვს, იმასაც შევიტყობ; ვაი ჩემი ბრალი! დავქაჩე ენა და ვსწერე ორ-სართულიანი სიტყვები; რისი თქმაც მინდოდა, თურმე ის უთქმელი დამრჩა და ამიტომაც ჩემი წერილი გოდრისკენ გამგზავრებულა. მასალა უნდა დაიწეროს სოფლის ჭირ-ვარამზე, თანამედროვე საკითხზე და ცხოვრების მახინჯ მოვლენებზე. ეხლა მივხდი, ტარტაროზო, — რაც ყოფილა საჭირო; მომავალში გადავიხდი ჯარიმათ აუარებელ უსინდისო ვაჭარს, მღვდელს, მკითხავებს, ექიმბაშებს, მექთამეებს, სოფლის წურბელებს, და სხვა ასეთებს.

მეხი — მიხაძე.

პ ი რ ვ ე ლ ი ნ ა ბ ი ჯ ი

ანუ

გულჩვილი-მონადირე

ჭ ი ა თ უ რ ა

ჭიათურისა ვაჭრები
ძველ დროით გალაღებულნი,
(ალა კი ცოტა შეფერთხილ
და ღიპებ შეთხელებულნი),

შემოკრბენ ერთად, გამართეს
კრება რამ სანახავია:
„ნალოგებიდან“ თუ როგორ
მათ დაეძვრინათ თავია.

ახსენეს ღმერთი მაღალი,
ხელი აღაპყრეს ზეცათა,
ჩვენი მარკოზა ფხალაძე
მთლად გადაიქცა „რეჩათა“:

დავილუპენით ვაჭრები,
თქვენი საქმენი მთლად წახდა,
„კაკ“ „მოჟნა“, კაცო, ამდენი
„ნალოგებისა“ გადახდა?

ორშაბათს დუქნებს გვიკეტენ,
დღე გვეკარგება მთელია,
ათასებს კიარად გვადებენ,
გადახდა მეტად ძნელია!

ჩვენი ასეთი წაყრონჭა
ეს „მესტნი“ ვლასტის ბრალია;
მოდი წავიდეთ მაზრაში,
ვითხოვოთ სამართალია.

აშკარა არის უჩვენოთ,
რომ სახელმწიფო [illegible]
ვინ მოიტანის [illegible]
ზუთხი, კეფალი, ან ფარგა?

მივმართოთ, ვნახავთ ჩვენ იქა
უბმრალეს, კაცსა ღვთიურსა,
უდავო არის მიიღებს
ჩვენს თხოვნას კოლექტიურსა“.

— მართალი არის,—იყვირა,
მთელმა კრებულმა ერთადა:
„შენა ხარ ჩვენი მფარველი,
შენ გსახავთ ყველა ღმერთადა“.

დამწკრივდენ ჩვენი ვაჭრები,
ფულვაშს გადისვეს ხელია:
წინ გაიმძღვარეს მარკოზა,
ვაჭარი ძველის-ძველია.

გვერდს ევა ამოუყენეს,
რომ დარჩეა „რავნოპრავია“,
დავითი შალამბერია,
უმანკო, როგორც კრავია.

უკან ილო გალუსტოვი,
შემდეგ მიხა ფურცხვანიძე,
ნაკიძე და ჩასპანდი
ლადია შარაშენიძე.

წარსდგენ, მაზრას მოახსენეს,
მათ მიზანი დასახული,
კომბინაცია მიიღეს,
სამი თითით ასახული.

ჩაუვარდათ კოვზი ნაცარს,
დარჩენ ყურებ ჩამოყრილი;
„ნალოგების“ პროცენტებიც
თავზე იქნა მიწერილი.

სტირის მარკოზ იოსებიჩ,
ევა ცრემლს სწმენდს, თავს ევლება:
ილო, მიხა, დავით, ლადო,
ქვითინებს და იცრემლება!

დავილუპეთ, გავნადგურდით,
გვახრჩობს: ცრემლი, სევდა, დარდი,
აფსუს ზუთხი, ხიზალალა,
ორაგული, სუკის მწვადი!..

ია.

„ჩხუბი სულ არაფერზე“

ზოგიერთ სოფლებში ხშირათ ხდება ჩხუბი იმის შესახებ, თუ მიცვალებული რომელ სასაფლაოზე დაასაფლაონ—ახალზე თუ ძველზე.

გლეხკაცის წერილიდან

მიცვალებული: — ნუ ჩხუბობთ... ნუ დამამტვრიოთ... ჩემთვის სულ ერთია სადაც დამასაფლავებთ...

ეროვნული ბიბლიოთეკა

უხერხული მდგომარეობა

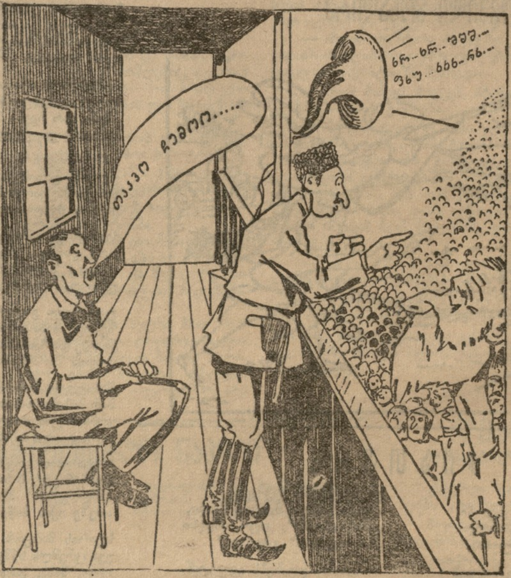

ალმასკომის თავმჯდომარე:—ამხანაგებო, ეს რას ნიშნავს რადიო! ცალკე ს...ში ისმენთ ოპერას მოსკ...იდან და თბილისიდან!

გლეხი: ის კაცი ბალკონზე რომ მღერის, დააჩუმე თორემ ჩვენს რადიოში ხრიწინის მეტი არაფერი არ ისმის.

მესტვირული

დაუკარ სტვირო, დაუკარ,
მოვინახულოთ ყველაო
ჩვენ მიხოს ასატუროვსა,
ნეტავი რადა სცხელაო.
ვარდისუბანში გაგზავნეს,
მიტომ აუტყდა ხველაო,
მაგრამ, თუ კოოპერატორობს
არ უნდა იქაც შველაო.
სტვირო, დაუკარ, დაუკარ,
ხევზე წავიდეთ ნელაო.
სიღნაღის ეპოს გამგეებს
სულ არ ელირსად შველაო.
ხუთმეტი გამოიცვალა
(კოლაც კი ძველის-ძველაო);
ვნახოთ ახალმა გამგემ
თუ კი დრო გაიგრძელაო,—
ბიჭი იქნება ვაქკაცი,
შეაქებს მუდამ ყველაო,—
მაგრამ კერძოთა ვაჭრობა
არ არის მისი „დელაო“.
ღვინოებს სხვაგან ყიდულობს,
დალალი ახლავს ყველაო;
თუ ასე იზამს შემდეგაც
ეშმაკმაც დაანელაო...

—:—

სტვირო დაუკარ, დაუკარ
გათენდა, აღარ ბნელაო;
კომუნალურსა ბანკშია
შევიდეთ მძიმეთ, ნელაო.
ვიკითხოთ გამგე, იქნება
ჩიბუხი ჩაანელაო
კოოპერატორობს ვითომდა,
ქვეხნით ცა დააბნელაო.
ღვინო რომ კერძოდ იყიდა,
„ცხრაკბილამ“ ჩაახველაო;
თუ გიგდე ხელში მათიავ,
ძნელია შენი შველაო,
ჩაგიქრობ ჩიბუხს, იცოდე,
დარჩები მარტო-ხელაო.
აქ შევაჩეროთ ქამანჩავ
ტკბილი სიმღერა ჩვენია;
შემდეგში დავაღირინოთ.
რაც ახლა გამოგვრჩენია.

ცხრაკბილა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ორი ჯიუტი

ორთაჭალაში, სადაც ტრამვაის ლიანდაგის ერთი ხაზია, ხშირათ ვაგონები ერთმანეთს ხვდებიან და ვატმანებს შორის იმართება ჩხუბი. თუ რომელი მათგანი გაბრუნდეს უკან მეორესათვის გზის მისაცამეთა.

(მუშკორის შენიშვნიდან)

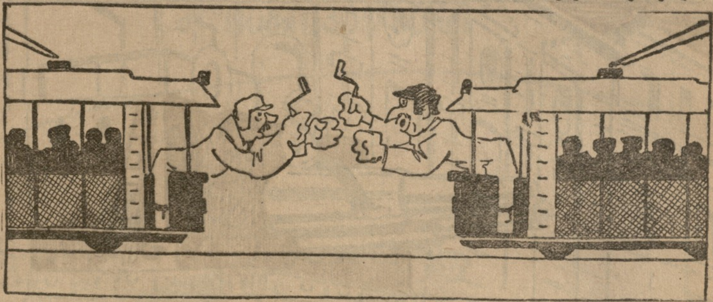

— გაბრუნდი უკან, თორემ ვაგონს დაგაჯახებ და მა შინ ნახავ!
— მოკვდეს ბიჭი, თუ შენს ვაგონს ჩემი ვაგონი ჩა მორჩეს სიყოჩაღეში!

შარადები

შარადის დასაწყებათა
ისეთი ფერი გვჭირდება,
რაც ადვილ მისახვედრია
და ოთხ ასოსგან შესდგება.
შუა გავკვეთოთ ეს სიტყვა
და წინა ასო ორია
დავსტოვოთ,—და უკანა კი
გადავისროლოთ შორეა.
შემდეგ ვეძიოთ, რაც ყოველ
სახლსა აქვს შესავლელადა,
რაც შარადისთვის გვჭირდება
ასაწყობ-შესათხზველადა,
ეს სიტყვაც ოთხი ასოსგან
შესდგება, როგორც პირველი,
(ვეჭვობ ამ ქვეყნად, რომ იყოს
კაცი, მის არა-მხილველი),
წინა-უკანა ასონი
ჩამოვსჭრათ ჩვეხ ამ სიტყვასა,
და ორ შუანა ასოთი
ი შარადას კინძვასა,
მხოლოდ უკანა ასო წინ
გადმოვსვათ ნელა-წყნარადა,—
და რაც მივიღეთ, მივაბათ
პირველს სწრაფად და ჩქარადა.
ეხლა ნადირი გვჭირდება
უენო, ზანტი და ნელია,
უყვარს მას წაბლი და თაფლი,
ლევარსის საყვარელია.
ხუთი ასოსგან შესდგება
მისი სახელი მთელია,
ჩვენ წინა ორი გვჭირდება,
სხვასთან არა გვაქვს ხელია.

—

დასრულდა ჩვენი შარადა,
მივიღეთ ის რაც გვინდოდა...
ოთხჯერ ვსთქვი და ახ რომ მიხვდეთ,
რა ბიჭობაა ვითომდა!?

ტ. გუზელი.

პირველი ძველი ნივთია,
სასმისი არის ქებული.
დიდსა ქეიფში ხმრობდნენ
როს იყო დიდი კრებული.
ამჟამად იგი სუფრიდან
არის შორს გადაგდებული.

—:—

ლიკლიკით სჩქეფდა მისგანა
ღვინო კახური ლალია.
მაინც დალევდა სტუმარი,
გინდ ყოფილიყო მთვრალია;
(ვაჰ მის მომგონე ძველი დრო
რა რიგად შესაბრალია!).
ოთხი ასოსგან შესდგება
ამა სასმისის სახელი;
ჩვენშიაც ბევრი იქნება
იმ ძველი ნივთის მნახველი.

—:—

მეორეც მალე მოვნახოთ,
კილოა საუბარისა;
იმერნი ხშირად ხმარობდენ
თუნდ მთისა, თუნდა ბარისა.
„ჰო“-ს მაგიერა ? იტყვიან,
წესია მათი გვარისა.
ორი ასოსგან შესდგება
იგი კილოცა ჩვეული.

—:—

მოთავდა მთელი შარადაც
ორ სიტყვით გამორჩეული.
მიიღეთ სახელწოდება
საშიში, მუდამ წყეული.
სოფლად თუმცა გარიყულა
და დარჩა მარტო ეული,—
მაგრამ ხან კიდევ საბჭოში
შეძვრება, ვითა გრძნეული.
ამიტომ გვმართებს სიფრთხილე
რომ დავრჩეთ მათზე ძლეული.

კარდანახელი.

„ამერიკელი ძია"-ს „რღვევა"

რუსთაველის თეატრის ახალი დადგმა რევოლიუციონალური პიესა „რღვევა", რომელსაც აუარებელი მაყურებელი ესწრება, არის ჩვენი თეატრალური ხელოვნების გაზაფხულის მერცხალი.

(გაზეთებიდან)

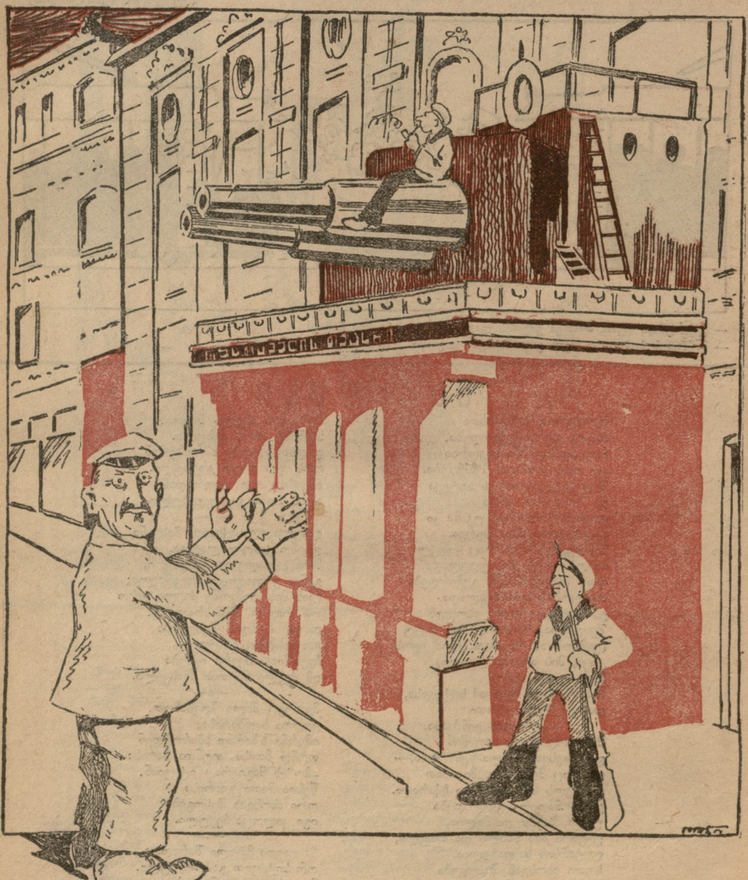

არშაკ მინაიჩ („ამერიკელი ძია"-დან:) — ვაჰ! ერთი ამათ დამიხედეთ და! ორი წელიწადი ტრიატი არუნდათ მქონდა ალებული, ეხლა კი შიგ როგორ შავი დე, როცა ცხვირის წინ ზარბაზანი წამომიშირეს!?

მეზღვაური („რღვევა"-დან): ჩაიარე, ჩაიარე არ შაკ მინაიჩ... რაც გინახავს, ველარ ნახავ...

პოლიგრაფტრესტის მე-ნ-ე სტამბა, კამოს ქ. № 68